

Och årets påskaresa höll på att ej bli av,
projektet ville stupa i en förtidig grav.
Så det gick långsamt fram,
man det gick ändå fram.
Vi hurra för den resan, när den äntligen kom i hamn.

Till Klara strand så småningom vi kommo en och en;
där tog om hand oss villigt en mycket bra kapten.
Och men's vi trängdes med varann,
det lades ut från Klara strand,
och sorger och bedrövelser vi lämnade i land.

Och solen sken på himlen, och allt var ljust och glatt,
och snart vi hade bakom oss båd Fläsket och Kungshatt.
Och om en liten stund
vi sikta Bockholmssund,
och glada va vi att ej båten satte sig på grund.

När sen i land på Selaön had' satt oss vår kapten,
så var det till att börja att begagna sin ben.
Så gick vi då åstad
till Håsta målarbad.
Den var blott tvenne kilometer lång vår promenad.

Och efter något irrande i kvällen sval och skum
på panget togo vi uti besittning våra rum.
Sen var man icke sen
att uppå flinka ben
bege sig till den på oss alla väntande supén.

Och nästa dag gick vandringen med väldans fart och kläm,
och dit vi gingo var en mil, och lika långt var hem.
Men har ni tänkt er så befängt:
~~Mälsåkers slott det var ju stängt.~~
Så går det här i världen aldrig som man haver tänkt.

Sen gingo vi att se ett slag på gamle Rogges borg,
men vid att se ett sådant slott man kände bara sorg,
ty ifrån forna dar
all glansen borta var,
och väggarna och taket var det enda som var kvar.

Två hjon ifrån Blåkulla oss hälsa på i fläng
på påskdagsmorgon innan vi had' stigit ur vår säng.
De sågo ut som bara skam
ja, både bakifrån och fram,
men tycktes vara släkt med Gunvor Gus och Vera Ham.

När så vi for till Strängnäs uti en präktig buss,
så var det två som inte riktigt gilla denna skjuts.
De var nog rädda få
en lång predikan höra på,
ty meningen den var att vi i kyrkan skulle gå.

Att hedra våra gamla fäders mossbelupna ben
vi gingo ut att se på en och annan bautasten.
Men då blev ingen vandring av,
ty vid varenda sådan grav
på rygg sig lade alla och i ledarn sjutton gav.

Nu ha vi allt berättat, som på resan haver hänt,
och lämnat ute blott en del, som ej bör bliva känt.
Och när vi nu i selen gå,
så kan vi tänka såsom så,
att det är skönt att komma på en påskfärd då och då.